

Islands Juridisk Nationalrapport

Ragnheiður Snorradóttir¹

1. En kort sammenfatning vedrørende kommunernes ret til pålægning af skat.

Den første januar 2004 fandtes der 105 kommuner i Island. Kommunerne er de eneste lokale myndigheder som har skattepålægningensret i Island. Kommunernes skatteindtægtsgrundlag reguleres ved lov nr. 4/1995 om kommunernes indkomstgrundlag og kan sammenfattes på følgende måde:

i) Ejendomsskatt

ii) Bidrag fra Udjævningsfonden (dens indtægter sammenstår av: a) tilskud fra Statsfonden i form af 2.12% af statens indkasseret skatteindkomst; b) årligt tilskud fra statsfonden som udgjør 0,264% af kommunernes skatteudlingningsgrundlag fra forrige år; c) en del af kommuneskatten som nu udgjør 0,77% af kommunernes skatteudlingningsgrundlag hvert år og d) interesseindtægter).

iii) Special kommuneindkomstskat

For indkomståret 2004 udgjorde kommuneskatten imellem 12.46%-13.03% af skatteberegningens grundlaget med et gennemsnit på 12.83%.

iv) Andre indtægter

I tillæg har kommunerne indtægter fra deres ejendomme såvel som fra deres egen selvstændige bedrifter og institutioner som drives i samfundets interesse såsom vandforsyning, el-forsyning og varmforsyning. De har også forskellige tjenesteindtægter, f. eks. i forbindelse med udstedelse af bevillinger, i form af leje for grundstykker og afgifter for kloakindretning.

2. Forfatningsretlige problemstillinger

I forfatnings artikkel 78 findes der en skattepålægningensret for kommuner som lyder følgende (min oversættelse):

¹ Avdelingschef, Finansministeriet i Island. E-mail: ragnheidur.snorradottir@fjr.stjr.is

„Kommunernes ret til at bestemme i egen anliggenheder under statens opsyn skal reguleres ved lov. Kommunernes skatteindtægtsgrundlag skal reguleres ved lov såvel som deres ret til at bestemme om eller på hvilken måde de skal benyttes til.”

Den islandske forfatning blev forandret med lov 97/1995, bl.a. vedrørende kommunernes skattepålægningsret. I den dagældende forfatning hed det i artikel 76:

„Kommunens ret til at bestemme i egen anliggenheder under regeringens opsyn skal bestemmes ved lov.”

I udkastets artikel 16 til lov 97/1995 var der i begyndelsen foreslået at forfatningens artikel 76 fik efterfølgende ordlyd:

„Kommunernes ret til at bestemme i egen anliggenheder under statens opsyn skal bestemmes ved lov. Kommunernes skatteindtægtsgrundlag skal bestemmes ved lov.”

I udkastets bemærkninger siges om dette:

„Til en nærmere forklaring bemærkes det at i artikkelens stk. 1 er det fastsat at kommunernes ret til selv at bestemme i egen anliggenheder skal bestemmes ved lov. Indholdsmæssig er bestemmelsen derfor i fuld overensstemmelse med forfatningens nugældende artikel 76. I artikkelens stk. 2 fremkommer på den anden side en regel som ikke forefindes i artikklen men i bestemmelsen er der foreskrivet at kommunernes skatteindtægtsgrundlag skal bestemmes ved lov. Bestemmelsen har kun til hensigt at fastslå at kommunernes indtægtsgrundlag skal bestemmes ved lov og skal derfor ikke bestemmes administrativt. På den anden siden tages der ikke afstand til hvilken indtægtsgrundlag der her drejer sig om eller beregningsgrundlaget iøvrigt når man bestemmer skattens omfang. Derfor går man ud fra som hidtil at Althingi bestemmer om disse tinge.”

Ved udkastets behandling af artikel 16 blev den forændret derhen at stk. 2 fik den ordlyd som forfatningens artikel 78 har i dag.² I forfatningsnæmdens vurdering siges om den sidstnævnte forændring:

„Tillige var artikkels 16, stk. 2 behandlet især om det skulle heller indføres i artikel 15 som drejer sig om skatteanliggenhedernes system. Ifølge artikkels 15 har statsmyndighederne ikke hjemmel til at bestemme skattens beløb omend indenfor visse rammer. På den anden side har man i artikkels 16, stk. 2 forudsat at den kan fortolkes som hidtil således at Kommunerne kan gives ret til at bestemme deres kommunalskat indenfor en hvis ramme. Derfor har man bortset fra at indsætte bestemmelsen i artikel 15 og for at udelukke al tvivl om kommunernes ret til at bestemme kommunalskattens proportion m.m, hvis lovgivningsmagten bestemmer en slik ret, foreslår næmden at en bestemmelse tilføjes til stk. 2 om deres ret til at bestemme om eller på hvilken måde de benytter lovbestemte indtægtsgrundlage.”

Ifølge forfatningens artikel 77 skal al skat bestemmes ved lov og myndighederne kan ikke tilføres ret til pålægning af skat, dens forændring eller afskaffelse.

I forfatningens artikel 40 fremkommer at ingen skat kan *pålægges eller forandres uden lov*. Følgelig er det derfor kun i lovgiverens magt at bestemme hvilken skat kan indkræves fra myndighedernes side. Indkrævelse af skat kræver derfor en gyldig skattehjemmel i lov. Det betyder at i vanlig lov skal der være bestemmelser om skattepligten, skattegrundlaget, regler om proceduren ved skattebestemmelsen og så videre.

Forfatningsgiverens hensigt med forannævnte bestemmelser om kommunernes skatteindtægtsgrundlag har øjensynligt været at delegere til kommunerne en hvis magt til selv at bestemme skatten indenfor visse grænser. Denne ordning er i overensstemmelse med princippet om kommunernes selvstændighed, jfr. forfatningens artikel 78 stk. 1. Dette princip har været gjældende her i landet alt fra

² D.v.s. at stk. 2 blev forlænget med ordene: „såvel som deres ret til at bestemme om eller på hvilken måde de skal benyttes til.”

Island fik sin første forfatning i 1874. Delegationen af en begrænset skattebestemmelsesmagt til kommunerne rammer ikke kun den specielle kommuneskat men i princippet også alle deres skatteindtægter. På den anden side er klart at skattepålægningshjemmelen må i alle tilfælde opfylde forfatningens krav som fremkommer bl.a. i den artikkel 40 og 77 skønt det her drejer sig om kommunernes indtægtsgrundlag.

3. Indkomstskat og formueskat

Ifølge lov 4/1995 om kommunernes indtægtsgrundlag, artikkel 21, skal grundlaget til pålægning af kommuneindkomstskat være det samme og det grundlag som benyttes ved pålægning af den almindelige indkomstskat ifølge lov om indkomst- og formueskat, 90/2003, artikkel 62.

Den kommunale indkomstskat skal udgjøre en bestemt procentsats af indtægter (som udregnes til et hvist grundlag) hvert år men kan dog ikke overstige 13,03% eller være lavere end 11.24%, jfr. lov 4/1995, artikkel 23. Med hensyn til børn yngre en 16 år skal skatten udgøre 2% af indkomster som overstiger islandske kroner 91.049. Kommunerne har ingen valgfrihet når det gælder barn.

Kommuneskatten beregnes af alle indtægter uden hensyn til deres form, d.v.s. af alle goder, udbytte samt alle indtægter som skattyderene modtager og kan beregnes til pengeverdi. Her til hører også gengæld for al slags arbejde, poster eller tjeneste (herunder ventepenge, løn, næmdeløn, honorar, pension, livrente, klæder, kost, logi o.s.v.) Grundlaget er her det samme som hos statsskatten. Ingen særregler om bregningsgrundlaget gælder derfor for kommunernes vedkommende.

Kommunerne skal bestemme før 1. desember hvert år hvilken procentsats de vil benytte for følgende år, jfr. lov 4/1995, artikkel 24, stk. 1.

En kommune kan bestemme en yderligere nedsættelse af den kommunale indkomstskat **i en enkelt sag** på grundlag af lovens indkomst- og formueskat artikkel

65, stk. 1³, hvis den mener at det er grund til at forandre skattedirektørens beslutning i henhold til den nævnte artikel jfr. artikel 25, stk. 1, lof 4/1995.

I lov 4/1995, artikel 24, stk. 5, siges (min oversættelse):

„Hvis fremkommer at en kommunes indtægt ikke dækker dens udgifter kan kommunen forhøje kommuneskatten om op til 10% fra det som tidligere har været besluttet. På den samme måde kan en kommune nedsætte skatten om op til 10%.“ Ifølge artikel 25 stk. 6 kan en kommune i tilfælde af pengekrise *„pålægge et særskilt beløb på den årlige kommuneskat“*, jfr. kommunebestyrelseslovens artikel 90. Sluttelig siges der i artikel 25: stk. 7:

„En melding om forændring af pålagt kommuneskat ifølge stk. 5 og 6 skal sendes til vedkommende skattedirektør ikke senere end 31. marts det undligningsår forændringen gjælder.“

Som fremhævet her foran må kommunernes skatteudligningshjemmel ifølge lov opfylde de forfatningsmæssige krav som kan udledes af forfatningens artikel 40 og 77. Det kan derfor diskuteres om den hjemmel som kommunerne har til at forhøje kommuneskatten (jfr. art. 24 i loven om kommunernes indtægtsgrundlag, skt. 5 og 6) holder stik i lyset af forfatningens artikel 77 stk. 2 som har følgende ordlyd: *„Ingen skat kan pålægges uden at der var grundlag for den i lov når de begivenheder fandt sted som skattepligten baseres på“*.

Den almindelige regel gjælder for indtægtskat at personafslag skal fratrækkes fra ens indkomst. Det samme gjælder kommuneskatten. Personafslaget ved udligningen i året 2004 udgjør islandske kroner 321.900. år. Børn får ikke personafslag. Hvis

³ 65. gr. laga nr. 90/2003, um tekjuskatt og eignarskatt er svohljóðandi:

Skattstjóri skal taka til greina umsókn manns um lækkun tekjuskattstofns þegar svo stendur á sem hér greinir:

1. Ef ellihrörleiki, veikindi, slys eða mannlát hafa skert gjaldþol manns verulega.
2. Ef á framfæri manns er barn sem haldið er langvinnum sjúkdómum eða er fatlað eða vangefið og veldur framfæranda verulegum útgjöldum umfram venjulegan framfærslukostnað og mótteknar bætur.
3. Ef maður hefur foreldra eða aðra vandamenn sannanlega á framfæri sínu.
4. Ef maður hefur veruleg útgjöld vegna menntunar barna sinna 16 ára og eldri.
5. Ef maður hefur orðið fyrir verulegu eignartjóni sem hann hefur ekki fengið bætt úr hendi annarra aðila.
6. Ef gjaldþol manns hefur skerast verulega vegna tapa á útistandandi kröfum sem ekki stafa frá atvinnurekstri hans.

Nánari ákvæði um skilyrði fyrir framangreindum ívilnunum skulu sett af ríkisskattstjóra.¹⁾ Skattstjóri getur veitt ívilnanir samkvæmt þessari grein án umsóknar. Akvörðun skattstjóra samkvæmt þessari grein má skjóta til ríkisskattstjóra sem tekur endanlega ákvörðun í málinu. Ríkisskattstjóri skal sérstaklega fylgjast með ívilnunum, sem skattstjórar veita samkvæmt þessari grein, og sjá til þess að samræmis sé gætt og réttum reglum fylgt.

personafslaget udgjør et højere beløb end indkomstskatten ifølge det beregnede indkomstgrundlag skal statsfonden fremlægge penge som udgjør op til differensen. Disse pengene skal disponeres til vedkommende skattesubjekt til betaling af dens kommuneskat i udlingsåret, jfr. lov 90/2003 om indkomstskat og formueskat, art. 67 A, stk. 2.

Den eneste bidrag som kommunerne får fra staten er igennem Udjævningsfonden jfr. pkt. 1. Denne bidrag har ingen indflydelse på kommunernes beslutning af beløbet af kommuneindkomstskat. En kommune kan kun bestemme beløbet indenfor de ovenfor nævnte lovfæstede grænser dvs. imellem 12,46%-13,03%

Ifølge lovens artikel 22 om kommunernes indtægtsgrundlag skal skattedirektørene udligne kommuneskatten. Statens indkassatorer indkasserer denne skat ifølge en særlig aftale med vedkommende kommune.

Den gennemsnitlige kommuneindkomstskat udgjorde 12,84% i året 2003 og 12,83 i året 2004. Der findes 105 kommuner i Island for tiden (pr. 1. januar 2004). Det laveste kommuneindkomstskat ved udligningen 2003 blev konstateret 12,46% (to kommuner). Størstedelen af kommunerne benytter hele sin hjemmel og pålægger maksimalkommuneskat 13,03%. Resten af kommunerne ligger mellem disse to satser.

Kommunernes proportion af indkomstskatten er bestemt efter en nøjagtig gennemgåelse af kommunernes indkomstbehov. Kommunernes indkomstbehov er ikke den samme i alle kommuner. I nogle tilfælde har enkelte kommuner indtægter af elektricitetskraftværke i form af ejendomsskatte og indkomstskatt fra deres ansatte som kan være ganske mange særdeles når kraftværket er under opbygning. Det fører til at disse kommuner kan holde sig ved minimumsgrænsen. Men kommunerne kan dog aldrig gå under minimumsgrænsen.

3.1. Skatteadministration

Skattedirektørene pålægger kommuneindkomstskat hver i sin distrikt. Statens indkassering tilhører sysselmændens funktion ut på landet men i Reykjavík varetages denne funktion af tolddirektoratet. De lov og regler som gjælder om indkassering og udligning af den almindelige indkomstskat gjælder derfor også for

kommuneindkomstskatten. Skattedirektørene og overskattenæmden fungerer som besluttende myndigheder og ankeinstans (overskattenæmden) også vedrørende kommuneindkomstskatten. Generelt findes der ingen særregler for skatteudling, kæremål og indkassering af kommuneindkomstskat.

3.2. *Aftaler om skat*

Ifølge islandske regler findes der ingen lovhjemmel for kommuner at forhandle afslag eller nedsættelse på kommuneindkomstskatten. Skattesatsen er fastsat i lov med et bestemt minimum og maksimum. Den samme skattesats skal gjælde for alle individer indenfor en bestemt kommune. Deraf følger at de som er personlig næringsdrivende betaler lokalindkomstskat af deres indtægter og deriblandt af den fortjeneste som følger af deres drift eller virksomhed, men virksomheder (anpartselskaber og aktieselskaber) betaler ikke kommuneindkomstskat. På den anden side har kommunerne et vist spillerum vedrørende ejendomsskatten og kan i visse tilfælde nedsætte skatten i tilfælde som loven nærmere angiver⁴ jfr. nærmere pkt. 4.2.

3.3. *Komunal skattested*

Individer skal betaler kommuneindkomstskat til den kommune hvor de havde deres lovbestemte hjemsted pr. 1. december i indkomståret. De parter som har en begrænset skattepligt, jfr. lov 90/2003 (om indkomstskat og formueskat) artikel 3, skal betale kommuneindkomstskat til den kommune hvor de tjente størstedelen af sin indkomst i indkomståret.

3.4. *Aktieselskaber og anpartsselskaber*

Aktieselskaber, anpartsselskaber og andre selskaber betaler ikke kommuneindkomstskat. Den betaler kun den almindelige indkomstskat til staten. Der findes ingen bestemmelser om kommunernes ret til delvis betaling af statens indkomstskat. Aktieselskaber betaler på den anden side ejendomsskatt til

⁴ Samkvæmt 5. gr. laga nr. 4/1995, um tekjustofna sveitarfélaga eru undanþegin fasteignaskatti „... sjúkrastofnanir samkvæmt heilbrigðislögum, kirkjur, skólar, heimavistir, barnaheimili, íþróttahús, skipbrotsmannaskýli, sæluhús, bókasöfn og önnur safnahús og hús annarra ríkja að svo miklu leyti sem þau eru notið af sendimönnum þeirra í milliríkjaerindum. Sama gildir um lóðir slíkra húsa.

Heimilt er sveitarstjórn að lækka eða fella niður fasteignaskatt af heilsuhælum, endurhæfingarstöðvum og húsum sem einvörðungu eru notuð til tómstundaiðju sem viðurkennd eru af hlutaðeigandi sveitarstjórn. Sama gildir um lóðir þessara húsa.

Nú eru hús þau, sem um ræðir í 1. og 2. mgr. þessarar greinar, jafnframt notuð til annars en að framan greinir, svo sem til íbúðar fyrir aðra en húsverði, og greiðist skatturinn þá hlutfallslega miðað við slík afnot.

Heimilt er sveitarstjórn að lækka eða fella niður fasteignaskatt sem tekjulitlum elli- og örorkulífeyrisþegum er gert að greiða.

Heimilt er sveitarstjórn að lækka eða fella niður fasteignaskatt af útihúsum í sveitum ef þau eru einungis nýtt að hluta eða standa ónotuð.”

kommunerne og derigjennem har de nogle indtægter. Kommunerne har et bestemt spillerum (se nærmere nedenfor) til at pålægge ejendomsskatt som kan påvirke selskabernes beslutning om hjemmested, d.v. s. at selskaberne har en vis tendens til at nedsætte sig der hvor ejendomsskatten er lav.

Antallet af aktieselskaber og især anpartsselskaber har forøget sig radikalt i de sidste to år som følge af at den almindelige indkomstskat blev nedsat fra 30% til 18%. Individuer i bedrift har derfor stiftet anpartsselskaber for at opfylde lovens krav til en lavere skattesats. Denne tendens har ført til at kommuneindkomstskatten er blevet mindre uden at andre indtægter har kommet i stedet. Derfor har kommunerne stadig krævet at få nye lovhjemler til at lægge skat på selskaber og andre virksomheder men hidtil forgæves.

Ifølge en vurdering af den Islandske Kommuneforbund taber kommunerne årligt kommuneindkomstskat på et beløb mellem 800-1000 million islandske kroner på grund af de nævnte tilførsel fra privatvirksomhed til drift i form af anpartsselskaber. Det som sker også efter forandringen fra et privatselskab til anpartsselskab er at mange betaler sig selv en udbytte og betaler derigjennem 10% kapitalsskat til staten men kommuneindkomstskat behøver de ikke at betale af udbytte.

Statens og kommunernes fælles næmd som har til formål at gennemgå kommunernes indkomstgrundlag vurderer nu for tiden disse sager bl. a. med hensyn til om indtægterne rækker til at varetage de opgaver som kommunerne har fået tildelt. Det er en udbredt anskuelse fra kommunernes talsmænd at kommunernes indkomstgrundlag må bestyrkes.

3.5. Forhold til skatteaftalene og international dobbeltbeskatning

Lokale inntekts- og formuskatter er stort sett omfattet av skatteaftalene og der findes ikke nogen undtagelser fra det i islandske skatteavtaler, medmindre i skatteavtalen med USA.

Gjelder internrettslige kreditregler for lokale skatter for lokale skatter i andre land?

I Islands lov findes ikke direkte lovstemmelser som tillader fradrag for lokale skatter i andre land. Men med tilladelsen i lov 4/1995 (om kommunernes indkomstgrundlag), artikel 34, stk. 2 har problemet været løst sålydende:

„Hvis der findes ingen aftale med en anden stat til at undkomme dobbelbeskatning på indtægter ifølge stk. 1 og en person, som er pligtig til at betale kommuneindkomstskat her i landet ifølge artikel 19, betaler kommuneindkomstskat til offentligheden i en anden stat af sine indtægter som er kommuneskattepligtig her i landet, kan skattedirektøren, ifølge en ansøgning fra vedkommende person eller en påpegning fra rigsskatschefen beslutte at nedsætte dens kommuneindkomstskat her i landet under hensyntagen til betaling af disse kommuneindkomstskatte.“

Kredit (skattefradrag) er følgelig afhængig af samtykke fra skattemyndighederne. Det er ikke foreskrevet nogen vilkår for skattemyndighedernes samtykke og det kan normalt fås mod forevisning af dokument fra udenlandske skattemyndigheder.

Hvis regler i skatteaftaler eller internrettslige kreditregler ikke gjelder, kan det da kreves inntektsfradrag for utenlandske lokale skatter?

Virksomheder kan fratrekke fra deres indkomst alle betalte lokalbeskatning som de har betalt i utlandet.

3.6. Har de oppstått noen EF/EØS-rettslige problemstillinger knyttet til lokale skatter?

Ifølge oplysinger fra det Islandske Kommuneforbund findes der ingen sager som vedrører EØS ret i forbindelse med kommuneskat eller kommunernes opkrævning af denne.

4.0 Ejendomsskat

4.1. Indledning

Ejendomsskat udlignes af kommunerne. De har ikke lov til at pålægge formueskat men det har staten på den anden side. I Island arbejder man med to forskellige begreper. Eignarskattur (ejendomsskatt til staten) og fasteignaskattur (ejendomsskatt/fastighedsskatt til kommunerne). Eignarskattur er pålagt af staten men fasteignaskattur af kommunerne. Ejendomsskat til staten for individer og bedrifter udgjør ifølge gjældende lov 0,6% af et ejendomsgrundlag som overstiger islandske

kroner 4.720.000. Skattesatsen for ejendomskatt til kommunerne udgjør 0,5% eller 1,32% iføen vis gruppering sem gennemgås nedenfor. Beregningsgrundlaget for begge skattene er det samme dvs. fastighedsvurdering som statens fastighedsvurderingnæmd bestemmer.

Ifølge gældende lov nr. 4/1995, skal ejendomsskatten til kommunerne udgjøre op til 0,5% (gruppe a) eller op til 1,32% (gruppe b) af pålægningsgrundlaget. De betyder at skatten kan maksimalt udgjøre 0,5% eller 1,32%. Kommunerne kan bestemme skattens højde indenfor de nævnte grænser. Ejendomsskatten kan derfor være forskellig indenfor disse grænser og ført til konkurrence imellem kommunerne i enkelte tilfælde. Om dette virker på i realiteten er på den anden side ikke sikkert.

4.2. Kommunenes valgfrihet med hensyn til ejendomsskatt

Ifølge lov. 4/1995 (om kommunernes indkomstgrundlag), artikel 3 skal der årligt pålægges ejendomsskat på alle ejendommer som er vurderet ifølge fastighedsvurdering pr. 31. desember forige år. Fra dette princip findes der nogle undtagelser som er udtømmende optalt i lovens artikel 5, jfr. nedenfor. Følgelig er skattepålæggelsen obligatorisk og kommunerne kan derfor ikke bestemme om de udskriver ejendomsskatt.

Kommunerne har et meget begrænset spillerum til at bestemme hvilke ejendommer skal pålægges ejendomsskat. Princippet er som allerede antydnet at ejendomsskat bør pålægges alle ejendommer, jfr. lov. 4/1995 (om kommunernes indkomstgrundlag), artikel 3. I lovens artikel 5, stk. 2 findes der hjemmel til at nedsætte ejendomsskat eller lade den bortfalde når det drejer sig om sanatorium, rehabilitationsanstalter eller huser som kun er benyttet til fritidsarbejde som er vedtaget af vedkommende kommune. Det samme gjælder for de grundstykker som tilhører disse huse. Kommunerne kan endvidere nedsætte ejendomsskatt eller lade den bortfalde i tilfælde af personer på folkepension eller invalidpension med en lav indkomst, jfr. lovens artikel 5, stk. 4. Til slut kan kommunerne nedsætte ejendomsskat eller lade den bortfalde når det drejer sig om udhuse ud på landet som kun benyttes delvis eller som overhoved ikke benyttes.

Ifølge lov. 4/1995 (om kommunernes indkomstgrundlag), artikel 3 skal grundlaget for ejendomskatten være deres ejendomsvurdering. Ifølge artikklens stk. 3 er maksimalskatten fastsat ved lov men kommunerne kan stort set beslutte skattens minimumbeløb. De kan på den anden side ikke bestemme helt at bortse fra ejendomskatten, jfr. Ordene „skal lægges”.

Men kan kommunerne i virkeligheden bestemme helt frit om skattens minimalbeløb? Kommunerne har som tidligere berørt på grund af forfatningens artikel 78 „*et vist spillerum*” (jfr. forfatningsnæmdens skøn). Spillerummet ifølge den nævnet artikel 3 synes på den anden side at være meget vidt for kommunerne og et spørgsmål opstår derfor om det er videre end forfatningen hjemler.

4.3. Ejendomskatten udforming

Ifølge lov. 4/1995 (om kommunernes indkomstgrundlag), indeholder artikel 3 stk. 3 regler om grundlag til pålægning af ejendomskat. Der findes to grupper af skattesatser som retter sig efter arten af vedkommende fastighed.

I gruppe A skal ejendomme udgjøre op til 0,5% af pålægningsgrundlaget. Dette gælder lejligheder og lejlighedshus samt grund, arvefestegrund ud på landet, jord, udhuse og anlæg på landbrugsjorde, som har forbindelse med landbrug, al faciliteter og sommerhuse samt grunde.

I gruppe B skal ejendomskatten pålægges op til 1,32% af pålægningsgrundlaget på alle ejendomme, så som lokaler som benyttes til industri såvel som kontorer og handelslokaler, bygninger for fiskeopdræt, fiskehus og anlæg som benyttes for turisme.

Ifølge lovens artikel 3 stk. 4 kan en kommune forhøje ejendomskatten om op til 25% på både A og B gruppe. Der findes ikke i loven foreskrevet nogen betingelser for en sådan forhøjelse. Ifølge artikklens stk. 5 har kommunerne lov til at undtage ejendomme ud på landet og sommerhuse fra denne forhøjelse.

Grundlaget til pålægning af ejendomsskat er ejendomsvurdering som statens ejendomsvurdering beslutter. Vurderingen dækker både hus og grund som er vurderet særskilt hver for sig.

Ejendomsvurderingens grundlag er fastighedens handelsverdi omregnet til kontantverdi i den næste novembermåned foran vurderingen. Vurderingen skal tage sigte på den mulige og lovlige benyttelse af vedkommende ejendom på hver tidspunkt.

Man kan med ret sige at i dag er takstnivået det samme som det reelle omsetningsværdie. I året 2001 blev alle fastigheder i Island genvurderet med det resultat at fastighedsvurderingen blev forhøjet op til omsætningsværdien. Følgelig er den offentlige ejendomsvurdering idag i takt med omsætningsværdien af ejendomme. Enkelte undtagelser kan selvfølgelig findes fra denne hovedregel.

Fastighedsvurderingen forændres årligt i samsvar til udviklingen på ejendomsmarkedet. En ny ejendomsvurdering udgives 31. december hvert år.

Det er ejeren av en ejendom som er skattepligtig og dermed ansvarlig for skatten, undtagen er lejejerde og lejegrund og i tilfælde af avtalemæssig benyttelse af jord.

Individer kan ikke fratække ejendomsskatter fra sine indtægter ved beskatning. På den anden side er dette muligt for juridiske personer, jfr. artikkel 31 i lov 90/2003 om indkomstskat og formueskat.

4.4. Proveny

Ved undligning i 2003 udgjørte ejendomskatten 12,5% af kommunernes samlede indtægter. Helhedsudligningen blev islandsk kroner 10.794.398.

4.5. Andet

Kommunerne tager sig af med skattens påligning som bliver kun beregnet i hel tusend kroner. Kommunerne kan overlade til et særlig inkassinstitution at indkassere skatten. I de fleste tilfælde er det statens inkassatorer som tager sig af med indkasseringen. Toldmesteren i Reykjavík indkasserer for eksempel denne skat for Reykjavíkkommune.

Beslutninger af Statens Fasthedsvurdering kan påkæres til overfastighedsnævnden til en endelig bestemmelse. Nævnden fungerer endvidere som en besluttende myndighed i tvister mellem kommune og skattepligtige om skattepligten.

5.0 Andre skatter/skatteudtrykket

Kommunernes indkomst af andre skatter udgjør 0,2% af deres samlede indtægter. Som eksempler på andre skatter kan nævnes kloakafgifter, afgifter for vandforsyning, samt afgifter for renovation og forbrænding af affald.